

Cartea a IV- a - ALEGEREA

CAPITOLUL I - COPILĂRIE FERICITĂ

Sunt încă în pat. Boala parcă nici nu mai există, durerile nu mă mai sâcâie, doar capul îl simt din ce în ce mai greu. Acum mă întreb: “Oare cât timp mai am până la marea trecere?”. Deodată aud un zgomot ce vine parcă de undeva de departe, ca și cum cineva s-ar mișca în camera alăturată și ar încerca să intre în camera unde mă aflu eu.

Încerc să deschid ochii, ca să văd cine este lângă mine, dar imaginile mă năpădesc din nou. A venit timpul să intru iar în joc. Oare la a câta viață eram eu acum? La a patra? Da, la a patra. Eram fericită că am început din nou să văd, căci asta însemna că mă apropiam de sfârșitul periplului acesta prin viață, pe pământ, în sfera materială. Era acum momentul să începă jocul...

* * * * *

Probabil că nașterea mea nu a mai fost așa de plină de greșeli, căci șirul întâmplărilor din această viață nu a mai început cu nașterea, ci cu copilăria. Știam, la momentul în care începuse derularea imaginilor, că venisem pe pământ după o viață palpitantă, dar în care alegerile mele în ceea ce privește credința în TATĂL CERESC nu fuseseră greșite. Acum venisem din nou în lume, pentru a-L sluji pe TATĂL CERESC, învățându-i și pe alții să aleagă bine.

Destinul meu era frumos conturat de această dată, dar știam că voi fi încercată totuși în credința mea pe tot parcursul acestei vieți. Acum nu trebuia decât să mă las purtată de imagini. Mă vedeam și mă recunoșteam. Eram un băiețel de șapte ani. Mă jucam cu două fetițe frumoase. Una era blondă, iar cealaltă brunetă. Fetița blondă era MERON, iar cealaltă brunetă era ZOROASTRU. Era prima oară când îi vedeam sub formă feminină. Mă așteptam ca din cauza faptului că erau bărbați la origine, să aibă corpuri masive sau să se comporte bărbătește, dar ele, fetițele, erau așa de gingașe, așa de feminine! Amândouă aveau părul creț, cea blondă avea ochii albaștri ca și ai mei, iar cea brunetă avea ochii închiși la culoare.

Cu toate astea, atât ZOROASTRU cât și MERON păstrasera “aerul” lor obișnuit. Deși erau fetițe acum, iar eu băiat, eram cu toții exact așa cum trebuia să fim. Pentru mine nu era nimic nou să fiu băiat și probabil pentru că avusesem merite deosebite, fusesem dăruit cu o frumusețe ieșită din comun. Deși eram la o vârstă a copilăriei, semănam deja a bărbat sau așa mi se părea acum, când priveam din afară și cu ochi critic.

Fetele mă legaseră la ochi și se învăteau în jurul meu, îndemnându-mă a le prinde. Deși amândouă crescuseră lângă mine și deși erau surori, eu cel mai tare o plăceam pe cea brunetă. Îmi era parcă mai apropiată de suflet. Ochii ei îmi inspirau mult mai multe decât ochii albaștri ai celei blonde. Amândouă erau frumoase, dar cea blondă era mai rea puțin și nu prea înțelegeam de ce.

-Să nu o prinzi pe Mira! - striga blonda la mine. Să nu îndrăznești!

-Sigur Dane, prinde-o pe Lina! E mai bine pentru tine și pentru mine să o prinzi pe Lina mai întâi, zicea râzând frumoasa Mira.

De fapt amândouă erau frumoase și deși erau surori, nu semănau la nimic. Sau poate nu primeam eu informația corect? Poate nu intrasem întru totul în joc. Ba da, acum știam

exact. Mira și Lina erau surori, dar numai de tată. Mama Linei era încă în viață, iar mama Mirei era moartă, căci murise imediat după nașterea ei.

Mama Linei era verișoară cu mama mea, iar eu eram verișorul lor de-al doilea. Gradele de rudenie nu le știam prea bine, dar știam că mama mea mă trimitea pe timp de vară la această familie a fetelor, pentru că locuiau la țară și ea, mama mea, dorea să mă vadă cât mai aproape de natură. Ce-i drept și mie îmi plăcea aici. De fapt crescusem la un loc cu fetele și le iubeam din tot sufletul. Ele erau pentru mine surorile mele.

Lina însă era cea care mă iubea cel mai tare. Ea încerca în permanență să-mi stea aproape, să-mi dăruiască te miri ce, să mă mângâie pe cap, să-mi aranjeze părul ce stătea în neorânduială. Că mă iubea așa, nu putea decât să-mi facă plăcere, dar eu o plăceam totuși mai mult pe Mira și de cele mai multe ori întorceam mângâierile copilărești ale Linei către Mira, făcând-o pe Lina să aibă adevărate accese de gelozie.

-Haide Dane, prinde odată pe una din noi! Tu nu vezi că ne învățăm ca proastele pe lângă tine? – zise Lina supărată.

-Stați voi că vă prind hoțoaicelor și o să vă rup spinările! – am zis eu râzând.

-Hotărăște-te odată! – zise și Mira râzând la rândul său.

Eu am întins mâinile în lateral și am început a mă învăț, apoi am stat pe loc. Trebuia să aleg și nu voiam. Atunci, pentru că deși legat la ochi le recunoșteam după voce, am strigat:

-Ia mai tăceți odată, ca să nu vă aleg după voce, ci să vă aleg cu sufletul!

Imediat după asta, am început a mă învăț din nou, iar în suflet a mă ruga. Ziceam rugăciunea învățată de la mama și pe care ea o știa de la bunica ei, iar aceasta probabil de la bunica ei și așa mai departe. Probabil că rugăciunea venea de la BUNUL DUMNEZEU însuși, așa era de veche.

Tatăl nostru

Carele ești în ceruri

Sfîntească-se numele Tău...

“Stai puțin! Aici rugăciunea era puțin altfel. Când s-a schimbat oare? TATĂL CERESC era, este și va fi sfânt prin EL însuși. Cum să-L sfîntim noi? Ciudat, foarte ciudat...”

Vie împărăția Ta

Facă-se voia Ta

Precum în cer, așa și pe pământ

Pâinea noastră cea de toate zilele

Dă-ne-o nouă astăzi

Și ne iartă...

Nu am mai putut continua rugăciunea. “DOAMNE, cum am ajuns să mă rog ca pământenii, ca cei care nu știu ceea ce știu eu, ca cei ce nu sunt FII DE DUMNEZEU? Cum aș putea eu oare să sfîntesc ceva ce este cu adevărat SFÂNT? Cum mă pot ruga eu pentru pâinea cea de toate zilele, când știu că păsările și animalele au tot ce le trebuie numai prin grija TA, DOAMNE? Ar însemna să cred că m-ai părăsit pe mine și pe frații mei. Oare chiar atât de păcătoși am ajuns? Eu nu vreau să mă rog ca ei. Această rugăciune mi se pare o jignire permanentă adusă ȚIE, DOAMNE! Eu nu-ți cer pâine. Eu îți cer IERTARE, înțelegând prin aceasta, starea mea cea de ființă. Pâinea știu că o voi avea oricum, dacă o voi merita, căci TU în bunătatea TA nu uiți pe nimeni și nimic. Eu nu pot spune că tu mă duci în ispită pentru a mă încerca, căci știu că ispita nu vine de la TINE, ci de la cel rău. Iar cel rău pot fi și eu, dacă gândesc rău. Eu te rog BUNULE, nu mă lăsa în ispită, căci aceasta degradează sufletele FIILOR TĂI și îi reduce la nimicnicia acestei dimensiuni materiale! DOAMNE, cum am putut să mă rog până acum așa, ca pământenii? Știu cum. Am spus rugăciunea cu gura, cu creierul, nu cu sufletul. Nu am încercat să simt ceea ce ceream și vai, DOAMNE cât am greșit! Am uitat că am coborât în materie pentru a evolua spiritual, nu pentru a mânca și a

bea, nu pentru a cheful și a petrece, nu pentru a preacurvi și apoi la bătrânețe să-mi pun cenușă în cap și să spun: DOAMNE, iartă-mă că nu mi-am adus aminte!. Dar oare vrea cineva să-și aducă aminte? Dacă am vrut, uite că s-a putut! A fost de ajuns să fiu mai atent la ceea ce cer BUNULUI, ca să mă trezesc din uitarea în care am fost.”

Acum știam exact ce doresc prin venirea în această viață și în această lume. Doream înălțarea spiritului meu până la paradisul de unde venise sau mai bine zis de unde coborâse. Doream să merit să urc măcar acolo de unde am coborât. Doream să evoluez, nu să involuez, deși după cum o pornisem aveam toate șansele pentru cea de-a doua variantă. Credința mea în BUNUL DUMNEZEU nu mi-a fost știrbită niciodată. Trebuia doar să nu mă pierd în materie și uite că nu m-am pierdut. “Îți mulțumesc DOAMNE, că nu m-ai lăsat să mă pierd!”

Deodată, o amețală nemaipomenită m-a oprit în loc. O lumină fantastică a deschis cerul, unde printre raze galbene ca ale soarelui am zărit un tron. Pe tron ședea EL, FIUL CEL RĂSTIGNIT AL LUI DUMNEZEU. Îl cunoșteam foarte bine. Fusesem lângă EL atunci când coborâse pe pământ. Mă iubise ca pe un frate și-I stătusem tot timpul în apropiere. Mă ținuse în brațe și mă mângâiase ca pe un copil. Fusesem cel mai de încredere pentru EL, căci îmi lăsase chiar pe MARIA în grijă. Eu îl iubeam nespuse de mult. Am căzut în genunchi, iar ochii îi țineam ațintiți asupra LUI.

Înțelegeam de la EL foarte multe, deși nu-mi vorbea. Dragostea LUI mă învăluia. Corpul îmi rămăsese undeva jos, pe pământ, iar eu m-am înălțat cu o viteză uimitoare până la picioarele LUI. Călătoream în duh. De câte ori făcusem asta, chiar în materie fiind prins? Dragostea mea și credința mea îmi dădeau acest drept. Iar EL, IISUS, din voia BUNULUI DUMNEZEU, mă răsplătea acum. Mă trezise în CREDINȚA mea din nou. Nu rătăcisem prin LUME decât șapte ani. Asta era bine.

M-am întors fericit și mulțumit în corp, simțind binecuvântarea LUI ca pe o podoabă de preț a sufletului meu. DOAMNE, ce luminos îmi era sufletul și ce fericit eram. Am deschis ochii, dar parcă nu vedeam prea bine. Eșarfa ce-mi astupa ochii era încă la locul ei, dar lumina pe care o văzusem eu venise din altă parte, nu de la soare. Am ridicat o mână ca să înlătur eșerfa și imediat am simțit mâinile Linei mângâindu-mă și desfăcând cu grijă eșarfa.

-Îți e mai bine Dane? – mă întrebă ea cu ochii în lacrimi.

-Da, îmi e bine. Dar de ce mă întrebi?

-Pentru că ai căzut și credeam că te-ai lovit.

-Am căzut?

-Da, ai căzut. Ai prins-o pe Mira în brațe, te-ai mai învărtit o dată, ai îngenuncheat și apoi ai căzut pe spate. Nici acum nu pot să înțeleg cum ai putut să te răsucești așa în aer. Corpul ți s-a destins așa, ca un arc care dă drumul săgeții.

-Dar Mira? Ea...

-Mira e aici lângă noi. E puțin năucită de cădere, dar e bine, zise Lina fără s-o privească.

Acum înțelegem ce văzusem lângă mine, atunci când călătorisem în duh. Ținusem la început de mână pe cineva. Așa era, îl ținusem pe ZOROASTRU. Încercasem chiar să-l duc cu mine până la picioarele LUI, dar vai, nu putusem! Ceva îl trăgea înapoi. Să fi fost păcatele? Sigur că da. Cele de la început. Îmi păruse rău pentru el, dar nu puteam să nu urc mai departe, doar pentru că el nu putea. Eu aveam ceva de îndeplinit. Venisem să-l ajut și pe el și pe alții și nu puteam să mă opresc din cauza neputinței lor.

-Acum de ce taci? Te doare? De ce plângi?

-Dar nu plâng...

-Uite, ai lacrimi! – zise ea și mi le culese de pe obraz cu un sărut.

Așa era, lacrimasem. Erau lacrimile ce-L văzuseră pe IISUS. Erau lacrimile trezirii. Deocamdată mă trezise eu, dar știam că voi reuși să trezesc la credință și pe alții.

-Ciudat gust mai au lacrimile tale Dane! Ciudat, dar bun! – zise Lina parcă degustându-le.

-Sunt lacrimi de dragoste, zise Mira privindu-ne.

-Deci și tu mă iubești? – întrebă Lina fericită, prinzându-mă de mâini și sărutându-mă pe amândoi obraji.

Eu am lăsat-o pe Lina să termine cu tot acest ritual al dragostei ei pentru mine, apoi m-am ridicat încet-încet de jos, ajutând-o și pe Mira. Totuși Mira nu putea să stea pe propriile ei picioare. Glezna ei dreaptă începuse deja să se umfle.

-DOAMNE, Mira, te doare foarte tare? – am întrebat-o eu cu durere în glas.

-Hai Mira, nu mai face pe nebuna! Eu nu te cred că nu poți să stai în picioare, zise Lina.

-Ai dreptate să nu mă crezi, căci pot să stau în picioare foarte bine. Durerea este însă atât de mare, că devine de nesuportat. Dacă nu ating piciorul de pământ, nu mă deranjează de loc. Ce bine ar fi să pot zbura din nou, ca acum câteva clipe.

-Ți-ar plăcea? – am întrebat-o eu. Ar fi bine, nu-i așa? Ție ți-ar plăcea să zbori Lina?

-Sigur că mi-ar plăcea, dar știu că nu se poate, așa că nu îmi fac vise.

-De ce spui că nu se poate? Eu am zburat chiar adineauri.

-Când? Atunci când ai căzut? Într-adevăr ai zburat, dar pentru puțină vreme, după cum ți-am spus. Imediat ai ajuns la pământ. Corpul ți s-a contorsionat ciudat. Pe Mira nu am văzut-o chiar atât de bine ca pe tine, așa că nu pot spune cum a zburat. Dar dacă și zborul ei a fost ca și al tău, m-am lămurit. Mă faceți să râd cu zborul vostru. Ar trebui să vă urcați în pom și să vă dați drumul de acolo, pentru ca să fiți siguri că zborul vă va fi mai lung.

-Lina, poți să râzi cât vrei de noi! Eu unul știu că nu durata zborului contează, ci intensitatea lui. La fel ca și la rugăciune. Te poți ruga o viață din gură, dacă nu o faci măcar o clipă din suflet e ca și cum nu te-ai fi rugat deloc.

-Hai mai bine să o cărăm pe Mira în casă! Să vezi ce zbor o să vă tragă mama la amândoi!

Avea dreptate Lina. Trebuia să o ducem pe Mira în casă până ce mama Florica nu prindea de veste că punem ceva la cale, așa că amândoi am prins-o pe după umeri și am dus-o țopăind într-un picior până în casă. Oare ce puteam să-i spunem mamei Florica? O minciună? În nici un caz. Doar nu făcusem nimic rău. Se întâmplase și nu era vina nimănui. Aveam însă în creier o problemă. Dacă Mira și-a rupt piciorul, cine i-l va pune la loc? Și dacă i-l va pune la loc, oare i-l va pune bine? Dacă va șchiopăta toată viața de aici înainte? Și toate acestea numai din vina mea.

-Nu e vina ta Dane. Eu sunt cea vinovată, că nu m-am ținut de tine. Eu nu am reușit să te însoțesc. Urcai atât de frumos! Era așa de bine! Lumina era așa de puternică! Simțeam că mă arde și nu am putut rezista. Îmi era atât de rușine de felul cum arătam, de toate faptele mele cele urâte, de toată răutatea mea. Îmi era că nu pot să capăt iertarea.

-Mira, tu știi bine că ei te-au iertat. Nu înțeleg de ce îți faci griji. Trebuie doar să te ții de cele ce le-ai promis.

-Nu știu ce să zic. Îmi este atât de rușine! Nu tu mi-ai rupt piciorul, ci eu însămi, ca să plătesc prin durerea trupului rușinea sufletului.

-Te înțeleg Mira. Dar, stai puțin! Cum de ai știut tu ce gândesc eu într-ascuns?

-Nu știu. Pur și simplu mi-a venit în gând.

-Tu îți dai seama ce-ai spus? Deci nu am visat. Și tu m-ai văzut urcând?

-Da. Chiar m-am ținut de tine până la un moment dat, dar nu am mai putut.

-Ce tot vorbești voi acolo? – zise și Lina care tocmai venea din interiorul casei.

Nici măcar nu băgasem de seamă când Lina plecase de lângă noi. Mama Florica venea și ea din casă.

-Ce-ai mai pățit neastâmpărato? Și tu, zise ea întorcându-se către mine, de câte ori vii pe aici, trebuie să faci ceva.

-Dar nu am făcut nimic rău tanti Florica. S-a întâmplat doar...

-Nu-l mai certa mamă! – zise Lina cu glas răstit. El nu e vinovat cu nimic. Doar ea e vinovată, că nu se ține bine pe picioare.

-Sunteți toți niște copii răi. Dacă nu o să stați cuminți, am să vă închid în casă. Ia vino drăguț, ca să văd ce ai pățit!

Zicând acestea, mama Florica a luat-o pur și simplu pe sus pe micuța Mira, care zmucită în felul acesta începu a plânge. Văzând acestea, eu am pornit imediat după ele, dar mama Florica se întoarse către mine zicând:

-Tu să stai aici cu Lina! Lasă, că nu o mănânc eu pe Mira. Doar eu sunt mama ei, eu o cresc și eu o îngrijesc. Lina, tu uită-te mai bine la Dan și vezi dacă nu cumva are și el o julitură!

Lina atât aștepta. Îi fusesem dat în grijă, așa că acum era dreptul ei de a mă îngriji și de a mă cerceta peste tot.

-Uite Dane, vezi, aici ți s-a luat pielea de pe umăr! Trebuie să stai cuminte să-ți curăți rana cu apă și săpun.

-Dar o să mă doară Lina. O să mă usture, am zis eu cu lacrimi în ochi și cu o voce rugătoare. Lasă-mă așa! Nu mi se va întâmpla nimic rău.

-Vezi tu Dane, eu te-aș lăsa, dar mama mi-a zis să am grijă de tine.

-Spune-mi! Ce vrei să-ți dau ca să mă lași așa cum sunt?

-Ce vreau? Da, știu ce vreau, deși sunt supărată pe tine că ai ales-o pe Mira. Dar lasă că eu știu mai bine al cui ești tu de fapt.

-Hai, spune-mi ce vrei! – am zis eu tremurând la gândul usturimilor ce le-aș fi avut de la săpun.

-Pe tine te vreau.

-Ce spui tu Lina? Cum adică mă vrei?

-Deocamdată vreau un pupic de-al tău, dar și promisiunea că vei fi al meu mai târziu.

-Un pupic îți dau, dar ce mai vrei tu eu nu înțeleg și nu pot să-ți promit.

-Deocamdată mă mulțumesc cu atât, dar mai târziu o să am eu grijă ca tu să fii al meu și numai al meu. Acum vino și plătește-ți datoria!

Eu m-am apropiat cu grijă de ea și am sărutat-o pe obraz.

-Ei, nu așa! Asta nu e pupicul pe care îl așteptam. Așa să o pupi pe Mira, nu pe mine! Eu te iubesc Dane și vreau mai mult de la tine. Vreau să mă pupi cum o pupă tata pe mama. Știi? Tata o iubește pe mama așa cum te iubesc eu pe tine. Hai apropie-te de mine, că nu te mușc!

Eu m-am apropiat sfios, Iar ea m-a prins în brațe și și-a lipit buzele de ale mele. Plăcută senzație! Nu știam că există și așa ceva, de aceea am rămas înmărmurit.

-Acum trebuie să-mi promiți că nu o să mă săruți decât pe mine așa. Dacă ești cuminte, am să te învăț și alte lucruri pe care le-am văzut la “oamenii mari”.

-Îți promit Lina, am răspuns eu gândindu-mă la ce-aș putea învăța de la ea.

“Oare ce o fi știind ea? Ce o fi văzut oare?” – mă întrebam în gândul meu. Deodată, un strigăt îngrozitor se auzi din casă. Biata Mira urlase cât o ținuse gurița ei cea mică.

-Mira! – am zis eu cu glas tremurat.

-Las-o! Are mama grijă de ea. Vino lângă mine! Eu o să am grijă de tine, zise Lina și mă cuprinse pe după umeri cu mânuțele ei, lipindu-și buzele de buzele mele.

Mă simțeam vinovat față de Mira, dar îmi era atât de bine!